

PREZES URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

DELEGATURA URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW W BYDGOSZCZY

85-097 Bydgoszcz, ul. Jagiellońska 34
Tel. (0-52) 345-56-44, Fax (0-52) 345-56-17, Tel. Centrala (0-52) 3254-100
E-mail: bydgoszcz@uokik.gov.pl

Bydgoszcz, dn. 25.09.2001 r.

Znak: RBG-500-S-10/99/MT

wg rozdzielnika

Decyzja Nr RBG 38/2001

Na podstawie art. 105 ust. 1 kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 1 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2000 r. Nr 122, poz. 1319 - ustawa) w sprawie wszczętej na wniosek Spółdzielni Mieszkaniowej „Południe” we Włocławku przeciwko Miejskiemu Przedsiębiorstwu Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. we Włocławku, **umarza** się postępowanie antymonopolowe:

1. w sprawie stosowania przez Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. we Włocławku praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na stosowaniu nadmiernie wygórowanych cen energii ciepłej dostarczanej do budynków Spółdzielni Mieszkaniowej „Południe” we Włocławku (art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów i art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów);
2. w sprawie dyskryminowania Spółdzielni Mieszkaniowej we Włocławku na tle innych odbiorców energii ciepłej poprzez odmowę udzielenia upustu od ogólnej kwoty sprzedaży energii ciepłej w wysokości równej kosztom utrzymania węzłów ciepłych eksploatowanych przez Spółdzielnię (art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów i art. 8 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów);
3. w sprawie stosowania przez Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. we Włocławku praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na narzucaniu uciążliwych warunków umów poprzez wypowiedzenie umowy nr 1/94 z dnia 20.07.1994 r. w sprawie refundacji kosztów eksploatacji węzłów ciepłych (art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów i art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów).

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 7.06.1999 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa „Południe” we Włocławku (wnioskodawca lub Spółdzielnia) wystąpiła o stwierdzenie stosowania przez Miejskie

Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. we Włocławku (uczestnik) praktyki monopolistycznej polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku dostarczania energii ciepłej Miasta Włocławka, poprzez:

1. odmowę ponoszenia kosztów eksploatacji i modernizacji węzłów ciepłych zlokalizowanych w budynkach mieszkalnych, których koszty utrzymania ponosi Spółdzielnia, bez zastosowania obniżonej stawki opłaty za dostawę ciepła;
2. złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy nr 1/94 z dnia 20.07.1994 r. w sprawie refundacji kosztów eksploatacji węzłów ciepłych (umowa o refundację).

Wnioskodawca uzasadnił swój wniosek powołując się na fakt zerwania przez uczestnika łączącej strony umowy o refundację. Podstawą zawartej umowy był fakt eksploataowania przez Spółdzielnię węzłów ciepłych stanowiących element sieci uczestnika. Na podstawie tej umowy stosowany był procentowy upust od ogólnej należności za sprzedaż energii do zasobów Spółdzielni. W dniu 2.11.1998 r. uczestnik wypowiedział umowę powołując się na wejście w życie przepisów ustawy z dnia 10.04.1997 r. Prawo energetyczne i jej przepisów wykonawczych oraz na konieczność opracowania nowej taryfy. Do chwili wystąpienia z wnioskiem uczestnik nie opracował nowej taryfy, która zawierałaby zróżnicowane stawki opłat w zależności od faktu eksploatacji węzłów ciepłych przez odbiorców wobec czego zdaniem wnioskodawcy uczestnik sprzedaje towar (energię ciepłą) w sposób powodujący uprzywilejowanie podmiotów, które obsługi węzłów nie prowadzą.

W odpowiedzi uczestnik wniósł o odmowę wszczęcia postępowania i ewentualnie o odmowę stwierdzenia praktyk monopolistycznych. Stwierdził przy tym, że nie jest przedsiębiorstwem zajmującym pozycję monopolistyczną w rozumieniu art. 2 pkt 6 ustawy o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (ustawa o p.p.m.), a zatem chybiony jest zarzut naruszenia art. 7 ust. 1 pkt 3 tej ustawy (cena nadmiernie wygórowana). Jeśli chodzi o zarzut dyskryminowania wnioskodawcy na tle innych odbiorców energii ciepłej (art. 5 ust. 1 pkt 3), to zdaniem uczestnika nie może być mowy o uprzywilejowaniu innych podmiotów, skoro stawki za dostawę energii ustalone taryfą były i są jednakowe dla wszystkich odbiorców. Zarzut narzucania uciążliwych warunków umów (art. 5 ust. 1 pkt 6) również jest bezpodstawny, gdyż nie można o nich mówić jeśli wnioskodawca sam podnosi, że wypowiedzenie umowy o refundację było bezskuteczne i jeśli dokonuje potrąceń na podstawie tej umowy.

W dalszych pismach procesowych oraz na rozprawach administracyjnych, które zostały przeprowadzona w dniach 8.11.1999 r. i 18.05.2000 r. strony podtrzymywały swoje stanowisko, przy czym wnioskodawca sprecyzował, iż istotą zarzutów przeciwko uczestnikowi jest stosownie tych samych stawek taryfowych mimo zróżnicowania zakresu świadczonych usług i ponoszonych kosztów przy dostawie ciepła na rzecz poszczególnych odbiorców, do czasu wejścia w życie nowej taryfy dla ciepła (do czerwca 2000 r.).

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. we Włocławku jest jednoosobową spółką gminy, której podstawową działalnością jest produkcja, przetwarzanie, przesyłanie i rozdział energii ciepłej. Spółka posiada dominujący udział w rynku dystrybucji energii ciepłej na terenie Miasta Włocławka (art. 4 pkt 8 i pkt 9 ustawy) oraz pozycję monopolisty naturalnego (sieciowego) wobec wnioskodawcy.

W dniu 20.07.1994 r. pomiędzy uczestnikiem a wnioskodawcą zawarta została wieloletnia umowa nr W/204/89 o dostarczanie energii ciepłej. W umowie (§ 3 pkt 2) ustalono, iż instalacje centralnego ogrzewania i ciepłej wody znajdujące się poza granicą

określoną w § 3 pkt 1 stanowią własność odbiorcy i podlegają warunkom eksploatacyjnym określonym przez dostawcę.

W dniu 20.07.1994 r. pomiędzy uczestnikiem a wnioskodawcą zawarta została umowa nr 1/94 w sprawie refundacji kosztów eksploatacji węzłów cieplnych. Opłatę na rzecz Spółdzielni ustalono w wysokości upustu procentowego – od 2,5% do 3,5% – od ogólnej sprzedaży energii cieplnej do zasobów spółdzielczych.

W dniu 2.11.1998 r. uczestnik wypowiedział umowę nr 1/94 o refundację z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia upływającego z dniem 2.02.1999 r. Jako powód swojej decyzji wskazał pojawienie się nowych przepisów wykonawczych do ustawy Prawo energetyczne i konieczność ustalenia nowych taryf dla ciepła.

Począwszy od dnia 16.11.1998 r. wnioskodawca zwracał się do uczestnika o przedstawienie taryfy opłat zróżnicowanej dla poszczególnych grup odbiorców z uwzględnieniem faktu prowadzenia przez odbiorców eksploatacji węzłów cieplnych oraz instalacji c.o. i c.w.

Notą księgową nr 1/99 z dnia 17.03.1999 r. wnioskodawca obciążył uczestnika kwotą 50.283,90 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z węzłów cieplnych, a następnie potrącił tę kwotę regulując należność za energię ciepłą za marzec 1999 r.

Pozwem z dnia 27.05.1999 r. uczestnik wystąpił do Sądu Okręgowego w Toruniu o zasądzenie od wnioskodawcy na swoją rzecz kwoty 50.282,90 zł z ustawowymi odsetkami. Wyrokiem z dnia 6.10.1999 r. w sprawie sygn. akt VI GC 332/99 Sąd oddalił powództwo.

W apelacji z dnia 18.11.1999 r. uczestnik zaskarżył przedstawiony wyżej wyrok w całości. Prawomocnym wyrokiem z dnia 26.04.2000 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację uczestnika.

W okresie przed wprowadzeniem taryfy dla ciepła opracowanej pod rządami ustawy Prawo energetyczne uczestnik stosował jednakowe – nie uwzględniające faktu eksploataowania węzłów cieplnych przez odbiorców – stawki opłat w stosunku do wszystkich odbiorców.

Pismem z dnia 22.07.1999 r. uczestnik wystąpił z wnioskiem o zatwierdzenie nowej taryfy dla ciepła, a po umorzeniu – decyzją z dnia 9.11.1999 r. w sprawie nr OPO-820/106-A/16/99/JP – postępowania o zatwierdzenie taryfy, wystąpił ponownie z wnioskiem z dnia 17.01.2000 r. o jej zatwierdzenie. Taryfa została zatwierdzona przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 14.02.2000 r. i opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego Nr 11 z dnia 22.02.2000 r., poz. 67.

Uczestnik wystąpił przeciwko wnioskodawcy z powództwem o zapłatę kwoty 372.834,19 zł tytułem częściowego potrącenia przez Spółdzielnię 3,5% ceny za dostawę ciepła za sporny okres (przed Sądem Okręgowym w Toruniu toczy się obecnie spór w tej sprawie, sygn. akt VI GC 79/01), jak również – na podstawie art. 49 KC w związku z art. 191 KC – z powództwem o wydanie węzłów cieplnych usytuowanych w budynkach wnioskodawcy. W ostatniej sprawie sygn. akt VI GC 766/00 Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 16.03.2001 r. oddalił żądanie uczestnika.

Prezes urzędu zważył co następuje:

W chwili obecnej – na co niewątpliwie wpływ miało orzecznictwo Sądu Najwyższego – linia orzecznicza Sądu Antymonopolowego obstaje przy skrupulatnym badaniu w każdej sprawie istnienia interesu publicznego jako przesłanki podjęcia działań przez Prezesa Urzędu.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29.05.2001 r. wydanym w sprawie sygn. akt: I CKN 1217/98 uchylając decyzję Prezesa Urzędu stwierdził, iż ustawa z dnia 24.02.1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów – obowiązująca w dniu wydania decyzji będącej przedmiotem rozpoznania Sądu – służy

ochronie interesu publicznego polegającego na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku. Rozważania Sądu można przenieść również na grunt ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, gdyż ta podobnie jak poprzednio obowiązująca ustawa służy ochronie interesu ogólnospołecznego. Za naruszenie lub zagrożenie konkurencji uznać zatem należy jedynie takie działania, które dotyczą sfery interesów szerszego kręgu uczestników rynku, a więc jeśli dotyczą konkurencji rozumianej jako zjawisko charakteryzujące funkcjonowanie gospodarki. Zdaniem Sądu celem ustawy nie jest ochrona indywidualnego przedsiębiorcy. Indywidualne prawa podmiotowe uczestników obrotu gospodarczego podlegają ochronie w trybie dochodzenia roszczeń przed sądem powszechnym, bądź sądem administracyjnym.

Co więcej Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż nie jest „praktyką” jednostkowe zachowanie się dotyczące określonej osoby przy jednoczesnym odmiennym zachowaniu się w stosunku do innych osób w takim samym stanie faktycznym (str. 9 uzasadnienia wyroku jak wyżej).

Orzecznictwo Sądu Antymonopolowego przyjęło za podstawę swoich rozstrzygnięć stanowisko Sądu Najwyższego i tak, w wyroku z dnia 6.06.2001 r. wydanym w sprawie sygn. akt: XVII Ama 78/00 z powództwa (odwołania od decyzji Prezesa Urzędu) Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej w Dąbrowie Górniczej, gdzie zainteresowanym była Spółdzielnia Mieszkaniowa „Zagórze” w Sosnowcu Sąd zważył, że ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów chroni interes publiczny, co jasno wynika z treści art. 1 ust. 1 tej ustawy. Tak więc zdaniem Sądu podstawą do zastosowania ustawy jest stwierdzenie, że został naruszony interes publicznoprawny, zarzut zaś pozwanego (Prezesa Urzędu) dotyczący stosowania przez powoda niedozwolonej praktyki monopolistycznej odnosi się do jednostkowej sprawy, jednego z wielu kontrahentów powoda. Sąd tym samym zmienił decyzję Prezesa Urzędu w ten sposób, że nie stwierdził stosowania przez uczestnika praktyki monopolistycznej. Również fakt, że treść umowy pomiędzy powodem i zainteresowaną spółdzielnią wywierała pośrednie skutki na grupę lokatorów nie nadawał sprawie charakteru publicznego a jedynie grupowy. W tym miejscu Sąd podkreślił, że słowo publiczny oznacza „dotyczący ogółu” a nie tylko określonej grupy.

Podobne stanowisko zajął Sąd Antymonopolowy m.in. w wyrokach z dnia 4.07.2001 r. wydanym w sprawie sygn. akt XVII Ama 100/00 i z dnia 4.07.2001 r. w sprawie sygn. akt XVII Ama 108/00, co pozwala widzieć w nim utrwaloną linię orzecniczą Sądu, która musi mieć konsekwencje dla podejmowanych przez Prezesa Urzędu decyzji odnośnie wszczęcia, bądź dalszego prowadzenia postępowań antymonopolowych.

Biorąc pod uwagę, iż żądanie wnioskodawcy zgłoszone we wniosku o wszczęcie postępowania oraz podtrzymywane w dalszych pismach dotyczyło stwierdzenia stosowania praktyki monopolistycznej uczestnika polegającej na nadużyciu pozycji dominującej poprzez:

1. odmowę ponoszenia kosztów eksploatacji i modernizacji węzłów ciepłych zlokalizowanych w budynkach mieszkalnych, których koszty utrzymania ponosi wnioskodawca, bez zastosowania obniżonej stawki opłaty za dostawę ciepła;
2. złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy nr 1/94 r. z dnia 20.07.1994 r. w sprawie refundacji kosztów eksploatacji węzłów ciepłych

i mając na uwadze wykładnię przepisów prawa antymonopolowego dokonaną przez Sąd Najwyższy, należy zauważyć, że istotą podniesionego problemu są de facto wzajemne rozliczenia finansowe wnioskodawcy i uczestnika na tle sytuacji spowodowanej wypowiedzeniem umowy o refundację kosztów utrzymania węzłów ciepłych, a więc spór o charakterze cywilno-prawnym. W sposób oczywisty wynika to z pism nadsyłanych przez strony począwszy od dnia 15.06.2000 r., gdzie wnioskodawca wyliczył swoje roszczenie na kwotę 683.488,51 zł.

Zdaniem wnioskodawcy jednostronne rozwiązanie umowy w sytuacji trwającego umownego stosunku ciągłego dostawy energii cieplnej jest bezskuteczne. Umowa wg jego interpretacji zezwalała na wypowiedzenie jej warunków, lecz nie na definitywne jej rozwiązanie. Prezes Urzędu nie jest w stanie odnieść się do tego problemu, gdyż kwestie dotyczące interpretacji umów, jak również ustalenia ich istnienia, bądź nie istnienia, jak również roszczeń z nich wynikających nie leżą w zakresie jego kompetencji. Właściwą drogą dochodzenia tego typu roszczeń jest droga postępowania przed sądem powszechnym. Nic nie stoi na przeszkodzie, aby strony niniejszego postępowania rozszerzyły zakres żądań zgłaszanych w postępowaniu mającym za przedmiot własność węzłów również o kwestie związane z wzajemnymi roszczeniami wynikającymi z umowy o refundację kosztów utrzymania węzłów cieplnych (o ile nie były one już rozpoznane), w szczególności wnioskodawca może żądać w trybie art. 189 kodeksu postępowania cywilnego ustalenia przez Sąd istnienia umowy o refundację, gdyż nie ulega wątpliwości, iż dysponuje w tym zakresie interesem prawnym, o który mowa w art. 189 KPC in fine. W ocenie Prezesa Urzędu wskazanym jest aby kwestie te były rozpatrywane łącznie, gdyż niewątpliwym jest, iż rozpatrując kwestię zasadności ponoszenia kosztów eksploatacji węzłów należy rozstrzygnąć a priori kwestię ich własności. Tym bardziej, że jak wynika z treści pisma wnioskodawcy z dnia 17.11.1999 r., w trakcie prowadzonych negocjacji ceny dostawy ciepła w 1994 r. Spółdzielnia uzależniła zaakceptowanie pełnych stawek taryfowych od formalnego przejęcia węzłów cieplnych na majątek i utrzymanie dostawcy, a w związku z odmową ze strony uczestnika uzależniła zaakceptowanie stawek taryfowych od podpisania umowy o refundację. Jeśli zaś umowa o refundację była zgodnie z intencją obu jej stron powiązana z uzgodnieniami co do opłat za dostawę ciepła, to fakt jej wypowiedzenia rozpatrzeć powinien Sąd pod kątem ewentualnego naruszenia stosunku wzajemnego powiązania umów o dostawę ciepła i o refundację oraz naruszenia w związku z tym zasady ekwiwalentności świadczeń stron w niniejszym postępowaniu.

Tak więc w ocenie Prezesa Urzędu – po uwzględnieniu powołanego orzecznictwa – rozpatrywane zachowanie uczestnika dotyczące interesu jednego przedsiębiorcy (wnioskodawca) i mając charakter jednorazowy (jeden czyn polegający na wypowiedzeniu umowy nr 1/94 r. z dnia 20.07.1994 r.) nie kwalifikuje się do oceny pod kątem zagrożenia lub naruszenia reguł konkurencji uzasadniającego ingerencję w trybie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. W szczególności wnioskodawca nie wykazał, aby działaniem uczestnika naruszone zostały zasady wolnej konkurencji rozumiane jako naruszenie interesów szerokiej grupy uczestników rynku, bądź że ich skutkiem są inne zjawiska niekorzystne dla rynku.

Prezes Urzędu ma na uwadze również to, że stanowisko wnioskodawcy zmierzające do wywołania przeświadczenia o uzyskaniu nieuzasadnionych korzyści przez uczestnika stoi w sprzeczności z bezspornymi faktami, które stały się również podstawą rozstrzygnięć zawartych w wyrokach Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 6.10.1999 r. sygn. akt VI GC 332/99 oraz Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26.04.2000 r. sygn. akt I Aca 11/00, wydanych w sprawie z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. we Włocławku przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej „Południe” we Włocławku o zapłatę kwoty 50.282,90 zł z tytułu reszty należności za dostarczone ciepło. W sposób jaskrawy wynika to z pisma wnioskodawcy z dnia 23.04.2001 r., gdzie twierdzi on (str. 2), iż po rozwiązaniu umowy z dnia 20.07.1994 r. uczestnik pobierał dotychczasową jednolitą stawkę taryfową, a Spółdzielnia nadal ponosiła koszty eksploatacji węzłów, co jego zdaniem skutkowało uzyskaniem przez uczestnika nieuzasadnionej korzyści, jednak już na stronie 4 tegoż pisma twierdzi, iż z należności uczestnika za dostawę ciepła w marcu 1999 r. potrącił kwotę 50.282,90 zł tytułem należności za eksploatację węzłów, które to działanie zostało usankcjonowane prawomocnym wyrokiem sądu oddalającym powództwo uczestnika

niniejszego postępowania. W tym stanie rzeczy wnioskodawca dokonywał dalszych potrąceń i wobec tego zarzut uzyskania przez uczestnika nieuzasadnionych korzyści jest bezpodstawny.

Nie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia o umorzeniu niniejszego postępowania ma również fakt zmiennego stanowiska wnioskodawcy jakie ten prezentował w niniejszym postępowaniu w kwestii własności przedmiotowych węzłów cieplnych. I tak, zauważyć należy, iż uzasadnieniem dla złożonego wniosku był w głównej mierze fakt nieodpłatnego – po wypowiedzeniu umowy o refundację – eksploataowania przez wnioskodawcę węzłów stanowiących element sieci uczestnika. Z zebranego materiału dowodowego oraz stanowiska stron, jak również z tez zawartych w wyrokach Sądu wspomnianych powyżej wynika jednoznacznie, iż podstawą prawną zawartej między stronami umowy o refundację było właśnie eksploataowanie przez wnioskodawcę elementu majątku uczestnika. Tymczasem w trakcie trwania postępowania wnioskodawca zmienił uzasadnienie dla swojego wniosku wskazując, iż podstawą zawartej umowy o refundację nie był fakt utrzymywania należących do uczestnika węzłów, lecz konieczność zapobieżenia praktyce subsydiowania skrośnego, która miałaby miejsce niezależnie od przynależności węzłów. Zmiana ta pozwoliła wnioskodawcy prezentować w sporze sądowym stanowisko, w myśl którego węzły są jego własnością i jednocześnie wniosła do postępowania administracyjnego nowy wątek, który z uwzględnieniem kompetencji Prezesa Urzędu nie może być w nim rozpoznany.

Wobec powyższego, żądanie wnioskodawcy zgłoszone we wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego należy ocenić raczej jako próbę znalezienia dodatkowego argumentu na potrzeby ewentualnych procesów sądowych (spraw z powództwa uczestnika o zapłatę kwot potrąconych przez wnioskodawcę z należności za dostarczone ciepło), niż jako żądanie uzasadnione faktycznym naruszeniem interesu wnioskodawcy poprzez działania o charakterze anty-konkurencyjnym i orzec jak w sentencji.

Od decyzji niniejszej przysługuje stronom odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Antymonopolowego, w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Odwołanie należy przesłać na adres Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w Bydgoszczy.

Z up. Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów
Dyrektor Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Bydgoszczy
Andrzej Chajęcki

Otrzymują:

1. Spółdzielnia Mieszkaniowa „Południe”
ul. Broniewskiego 7
87-800 Włocławek
2. Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.
ul. Chopina 6B
87-800 Włocławek
3. a/a